

Nr 175.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående godkännande av en mellan Sverige, Danmark och Norge den 8 mars 1948 avslutad konvention om erkännande och verkställighet av domar i brottmål m. m.; given Stockholms slott den 10 mars 1948.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll samt med överlämnande av en mellan Sverige, Danmark och Norge den 8 mars 1948 avslutad konvention om erkännande och verkställighet av domar i brottmål, vill Kungl. Maj:t härmed dels äska riksdagens godkännande av nämnda konvention dels, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till lag om erkännande och verkställighet i vissa fall av dom, som i brottmål meddelats i Danmark eller Norge.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Herman Zetterberg.

Propositionens huvudsakliga innehåll.

Propositionens förslag innebär att domar, som i någon av staterna Sverige, Danmark och Norge meddelats å böter, förverkande m. m., skola vara gällande och kunna verkställas även i de båda andra staterna.

Konvention mellan Sverige, Danmark och Norge om erkännande och verkställighet av domar i brottmål.

Hans Majestät Konungen av Sverige, Hans Majestät Konungen av Danmark och Hans Majestät Konungen av Norge, vilka överenskommit att sluta en konvention om erkännande och verkställighet av domar i brottmål, hava till sina fullmäktige utsett:

Hans Majestät Konungen av Sverige:

Sin utomordentlige och befullmäktigade Ambassadör i Köpenhamn, Kammarherren Gustaf Fredrik Nils von Dardel;

Hans Majestät Konungen av Danmark:

Sin Utrikesminister, Herr Niels Carl Gustav Magnus Rasmussen;

Hans Majestät Konungen av Norge:

Sin utomordentlige och befullmäktigade Ambassadör i Köpenhamn, Herr August Wilhelm Stjernstedt Esmarch;

Konvention mellem Danmark, Norge og Sverige om Anerkendelse og Fuldbyrkelse af Domme i Straffesager.

Hans Majestæt Kongen af Danmark, Hans Majestæt Norges Konge og Hans Majestæt Kongen af Sverige, hvilke er kommet overens om at afslutte en Konvention om Anerkendelse og Fuldbyrkelse af Domme i Straffesager, har udnævnt til deres befuldmægtigede:

Hans Majestæt Kongen af Danmark:

Sin Udenrigsminister, Hr. Niels Carl Gustav Magnus Rasmussen;

Hans Majestæt Norges Konge:

Sin overordentlige og befuldmægtigede Ambassadør i København, Hr. August Wilhelm Stjernstedt Esmarch;

Hans Majestæt Kongen af Sverige:

Sin overordentlige og befuldmægtigede Ambassadør i København:

Kammerherre Gustaf Fredrik Nils von Dardel;

Konvensjon mellom Norge, Danmark og Sverige om anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer i straffesaker.

Hans Majestet Norges Konge, Hans Majestet Kongen av Danmark og Hans Majestet Kongen av Sverige, som er kommet overens om å avslutte en konvensjon om anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer i straffesaker, har til sine befullmektigede oppnevnt:

Hans Majestet Norges Konge:

Sin overordentlige og befullmektigede Ambassadør i Kjøbenhavn, Hr. August Wilhelm Stjernstedt Esmarch;

Hans Majestet Kongen av Danmark:

Sin Utenriksminister, Hr. Niels Carl Gustav Magnus Rasmussen;

Hans Majestet Kongen av Sverige:

Sin overordentlige og befullmektigede Ambassadør i Kjøbenhavn:

Kammarherre Gustaf Fredrik Nils von Dardel;

vilka, därtill behörigen befullmäktigade, överenskommit om följande artiklar:

Artikel 1.

Lagakraftvunnen dom, som i brottmål meddelats i någon av de fördragsslutande staterna, skall, såvitt därigenom dömts till böter eller förverkande eller utdömts ersättning för rättegångskostnader, vara gällande jämväl i de övriga staterna och på begäran verkställas i annan fördragsslutande stat.

Lika med lagakraftvunnen dom anses beslut eller föreläggande, som enligt lagstiftningen i den stat där det meddelats äger samma verkan som sådan dom, samt lagakraftvunnet beslut, som till trygghet av anspråk på böter, förverkande, skadestånd eller ersättning för rättegångskostnader meddelats angående kvarstad, skingringsförbud eller beslag å egendom tillhörande för brott misstänkt.

Beträffande avgöranden om skadestånd i brottmål är stadgat i konventionen den 16 mars 1932 om erkännande och verkställighet av domar.

Artikel 2.

Verkställighet må icke ske, om hinder däremot

hvilke, behörigt befullmäktigade er kommet overens om følgende Artikler:

Artikel 1.

Retskraftige Domme, som i Straffesager er afsagt i en af de kontraherende Stater, har, for saa vidt de idømmer Bøder, Konfiskation eller Sagsomkostninger, bindende Virkning og kan kræves fuldbyrdet i de andre Stater.

Lige med retskraftige Domme regnes Afgørelser og Vedtagelser, som efter vedkommende Stats Lov har samme Virkning som en retskraftig Dom, samt retskraftige Afgørelser om Beslaglæggelse af en sigtets Gods til Sikring af Bøder, Konfiskation, Erstatning eller Sagsomkostninger.

Om Afgørelser, som i Straffesager træffes om Erstatning, gælder Konventionen af 16. Marts 1932 om Anerkendelse og Fuldbyrdelse af Domme.

Artikel 2.

Fuldbyrdelse kan ikke finde Sted, dersom Ad-

hvilke, behørig befullmäktigade, er kommet overens om følgende artikler:

Artikkel 1.

Rettskraftige dommer som i straffesaker er afsagt i en av de kontraherende stater har, for så vidt de idømmer bøter, inndragning eller saksomkostninger, bindende virkning og kan kreves fullbyrdet i de andre stater.

Like med rettskraftige dommer regnes avgjørelser og vedtagelser som etter vedkommende stats lov har samme virkning som en rettskraftig dom, og rettskraftige avgjørelser om hefte eller beslag av den siktedes gods til sikring av bøter, inndragning, erstatning, oppreisning eller saksomkostninger.

Om avgjørelser som i straffesaker treffes om erstatning eller oppreisning, gjelder konvensjonen av 16. mars 1932 om anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer.

Artikkel 2.

Fullbyrdelse iverksettes ikke såfremt adgangen

genom preskription eller annorledes uppstått enligt lagstiftningen i den stat där domen meddelats eller den där verkställigheten skulle äga rum.

Artikel 3.

Framställning om verkställighet göres i Danmark av justitsministeriet, i Norge av justisdepartementet och i Sverige av justitiekanslern till motsvarande myndighet i den andra staten.

Vid framställningen skall fogas:

1. domen i huvudskrift eller av vederbörande myndighet styrkt avskrift, samt

2. bevis av den myndighet som gör framställningen, att domen äger laga kraft och är av sådan beskaffenhet som sägs i artikel 1 samt att verkställighet kan ske i den stat där domen gavs.

Artikel 4.

Framställning om verkställighet må avslås, om denna finnes gälla en politisk förbrytelse eller över huvud en straffbelagd handling som är förövad för att främja ett politiskt ändamål.

Framställning må jämväl avslås, om detta fin-

gangen til at fuldbyrde Afgørelsen er bortfaldet ved Forældelse eller af anden Grund efter Loven i den Stat, hvor Afgørelsen er truffet, eller Fuldbyrdelse skulde foretages.

Artikel 3.

Begæring om Fuldbyrdelse fremsættes i Danmark af Justitsministeriet, i Norge af Justisdepartementet, i Sverige af Justitiekanslern og rettes til den tilsvarende Myndighed i den anden Stat.

Begæringen skal være ledsaget af:

1. Afgørelsen i Original eller i en af vedkommende Myndighed bekræftet Udskrift.

2. Bekræftelse af den Myndighed, der fremsætter Begæringen om, at Afgørelsen er af den i Artikel 1 nævnte Art, og at den er retskraftig og kan fuldbyrdes i den Stat, hvor den er truffet.

Artikel 4.

Begæringen kan afslåas, naar den Myndighed, som den er rettet til, finder, at Sagen drejer sig om en politisk Forbrydelse eller en strafbar Handling, som er begaaet for at fremme et politisk Formaal.

Begæringen kan ogsaa afslåas, naar Hensynet

til å fullbyrde er falt bort ved foreldelse eller av annen grunn etter loven i den stat hvor afgjørelsen er truffet eller hvor fullbyrdelsen skulle foretas.

Artikkel 3.

Begjæringen om fullbyrdelse fremsættes i Danmark av Justitsministeriet, i Norge av Justisdepartementet, i Sverige av Justitiekanslern, og rettes til den tilsvarende myndighet i den annen stat.

Begjæringen skal være ledsaget av:

1. avgjørelsen i original eller i utskrift bekræftet av vedkommende myndighet,

2. bevittelse fra den myndighet som fremsetter begjæringen, om at avgjørelsen er av den art som er nevnt i artikkel 1, og at den er rettskraftig og kan fullbyrdes i den stat hvor den er truffet.

Artikkel 4.

Begjæringen kan avslåes når den myndighet som den er rettet til, finner at saken gjelder en politisk forbrytelse eller en straffbar handling som er forøvet i den hensikt å fremme et politisk formål.

Begjæringen kan også avslåes når hensyn til

nes påkallat av hänsyn till en tredje stat.

til en tredie Stat tilsiger det.

en tredje stat tilsier det.

Artikel 5.

Verkställighet sker i envar stat enligt där gällande lag, dock att böter ej må förvandlas.

Artikel 5.

Fuldbyrdelsen iværksettes i hver Stat efter den der gældende Lov, dog saaledes, at Frihedsstraf, der træder i Stedet for Bøder, ikke fuldbyrdes.

Artikkel 5.

Fullbyrdelsen iverksettes i hver stat etter der gjeldende lov, dog således at frihetsstraff, som skal tre i stedet for bøter, ikke fullbyrdes.

Artikel 6.

Kostnader, som icke bliva täckta genom företagen verkställighetsåtgärd, stanna å den stat, hos vilken framställning om verkställighet gjorts.

Artikel 6.

Omkostninger, som ikke bliver dækket ved Fuldbyrdelsen, afholdes af den Stat, hvor den foretages.

Artikkel 6.

Omkostninger som ikke blir dekket ved fullbyrdelsen, bæres av den stat hvor den foretas.

Artikel 7.

Vad i artikel 4 första stycket sägs om verkställighet av dom som avser politisk förbrytelse eller straffbelagd handling med politiskt syfte, äger ej tillämpning, om domen meddelats i samband med den i anledning av kriget åren 1939—1945 i Danmark och Norge anställda räfsten med dem som gjort sig skyldiga till landsförräderi eller annan landsskadlig verksamhet.

Artikel 7.

Bestemmelsen i Artikel 4, Stk. 1, om Sager, der drejer sig om politiske Forbrydelser eller andre strafbare Handlinger med politisk Formaal, finder ikke Anvendelse, hvis Sagen falder ind under den Retsforfølgning, som i Anledning af Krigen 1939—1945 finder Sted i Danmark og Norge mod den, som har gjort sig skyldig i Forræderi eller anden landsskadelig Virksomhed.

Artikkel 7.

Bestemmelsen i artikkelen 4 første ledd om saker som gjelder en politisk forbrytelse eller en straffbar handling med politisk formål, får ikke anvendelse dersom saken faller inn under den rettsforfølgning som i anledning av krigen 1939—1945 pågår i Danmark og Norge mot dem som har gjort seg skyldig i landssvik, og annen landsskadelig virksomhet.

Artikel 8.

Konventionen skall äga tillämpning jämväl å dom som meddelats före dess ikraftträdande.

Artikel 8.

Denne Konvention kommer ogsaa til Anvendelse paa Afgørelser fra Tiden for dens Ikrafttræden.

Artikkel 8.

Denne konvensjon kommer også til anvendelse på avgjørelser fra tiden før dens ikrafttredden.

Artikel 9.

Konventionen skall ratificeras, och ratifikationshandlingarna skola deponeras i danska utrikesministeriets arkiv.

Konventionen träder i kraft mellan ratificerande stater, såsnart dessa vidtagit de åtgärder som erfordras för dess ömsesidiga tillämpning.

Envar av staterna äger i förhållande till envar av de övriga uppsäga konventionen till upphörande efter en frist av sex månader.

Till bekräftelse härav hava de respektive fullmäktige undertecknat denna konvention och försett densamma med sina sigill.

Som skedde i Köpenhamn i ett exemplar på svenska, danska och norska språken, den 8 mars 1948.

G. v. DARDEL.
(L. S.)

Artikel 9.

Konventionen skal ratificeres, og Ratifikationsdokumenterne skal deponeres i det danske Udenrigsministeriums Arkiv.

Konventionen træder i Kraft mellem ratificerende Stater, saasnt de har truffet de Foranstaltninger, som er paakrævet til gensidig Gennemførelse.

Enhver af Staterne kan i Forhold til hver af de andre opsigte Konventionen med en Frist af seks Maaneder.

Til Bekræftelse heraf har de respektive befuldmægtigede undertegnet nærværende Konvention og forsynet den med deres Segl.

Udfærdiget i København i et Eksemplar paa hvert af følgende Sprog: Dansk, Norsk og Svensk, den 8. Marts 1948.

GUSTAV RASMUSSEN.
(L. S.)

Artikkel 9.

Konvensjonen skal ratifiseres, og ratifikasjonsdokumentene skal deponeres i det danske utenriksministeriums arkiv.

Konvensjonen trer i kraft mellom de ratifiserende stater etter hvert som de har truffet de forføyninger som trenges til gjensidig gjennomføring.

Enhver av statene kan i forhold til hver av de andre si opp konvensjonen med en frist av seks måneder.

Til bekreftelse herav har de respektive befullmektigede undertegnet denne konvensjon og forsynt den med sine segl.

Utferdiget i Kjøbenhavn i ett eksemplar på hvert av følgende sprog: norsk, dansk og svensk, den 8 mars 1948.

AUG. ESMARCH.
(L. S.)

Förslag

till

Lag om erkännande och verkställighet i vissa fall av dom, som i brottmål meddelats i Danmark eller Norge.

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Lagakraftvunnen dom, som i brottmål meddelats i Danmark eller Norge, skall, såvitt därigenom dömts till böter eller förverkande eller utdömts ersättning för rättegångskostnader, vara gällande jämväl här i riket och på begäran verkställas här.

Lika med lagakraftvunnen dom anses beslut eller föreläggande, som efter lagstiftningen i den stat där det meddelats äger samma verkan som sådan dom, samt lagakraftvunnet beslut, som till tryggande av anspråk på böter, förverkande, skadestånd eller ersättning för rättegångskostnader meddelats angående kvarstad, skingringsförbud eller beslag å egendom tillhörande för brott misstänkt.

Beträffande avgöranden om skadestånd i brottmål är stadgat i lagen den 2 december 1932 om erkännande och verkställighet av dom, som meddelats i Danmark, Finland, Island eller Norge.

2 §.

Verkställighet enligt denna lag må icke ske, om hinder däremot genom preskription eller annorledes uppstått enligt lagstiftningen i den stat, där domen meddelats, eller enligt svensk lag.

3 §.

Framställning om verkställighet göres hos justitiekanslern. Framställningen göres, om domen meddelats i Danmark, av danska justitsministeriet och, om domen meddelats i Norge, av norska justisdepartementet.

Vid framställningen skall fogas:

1. domen i huvudskrift eller av vederbörande myndighet styrkt avskrift, samt

2. bevis av den myndighet som gör framställningen, att domen äger laga kraft och är av sådan beskaffenhet som sägs i 1 § samt att verkställighet kan ske i den stat där domen gavs.

4 §.

Framställning om verkställighet bör av justitiekanslern avslås, om denna finnes gälla en politisk förbrytelse eller överhuvud en straffbelagd handling som är förövad för att främja ett politiskt ändamål.

Justitiekanslern må jämväl avslå framställning, om detta finnes påkallat av hänsyn till en tredje stat.

5 §.

Verkställighet sker enligt svensk lag, dock att böter ej må förvandlas.

Föranleder verkställigheten talan inför domstol här i riket, skall justitiekanslern äga mottaga stämning samt i svenska statens namn själv eller genom ombud tala och svara, såsom om fråga vore om en kronans fordran.

6 §.

Kostnader, som icke bliva täckta genom företagen verkställighetsåtgärd, stanna å statsverket.

Denna lag träder i kraft den dag Konungen bestämmer och äger tillämplighet jämväl å dom som meddelats före dess ikraftträdande.

Vad i 4 § första stycket sägs äger ej tillämpning, om domen meddelats i samband med den i anledning av kriget åren 1939—1945 i Danmark och Norge anställda räfsten mot dem som gjort sig skyldiga till landsförräderi eller annan landsskadlig verksamhet.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsårenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 25 april 1947.

N ä r v a r a n d e:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, QUENSEL, GJÖRES, DANIELSON, VOUGT, ZETTERBERG, NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, MOSSBERG, WEIJNE, KOCK.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Zetterberg, anmäler efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena och chefen för socialdepartementet fråga angående *konvention med Danmark och Norge om erkännande och verkställighet av domar i brottmål* och angående *överenskommelse med nämnda länder om tillfälligt tillägg till de gällande konventionerna om utlämnande av förbrytare*.

Föredraganden anför:

Kungl. Maj:t förordnade den 12 april 1946 sakkunniga att deltaga i överläggningar med representanter för Danmark och Norge angående lagstiftning om verkställighet av straffdomar och vad därmed äger samband. Såsom resultat av förhandlingarna föreligger ett av de svenska delegerade avgivet, den 31 december 1946 dagtecknat betänkande med förslag till konvention mellan Sverige, Danmark och Norge om erkännande och verkställighet av domar i brottmål m. m. (statens offentl. utredn. 1947: 16). Motsvarande förslag ha avgivits i Danmark och Norge av dessa länders delegerade.¹

Över betänkandet ha utlåtanden infodrats från justitiekanslern, statens utlänningskommission efter hörande av utlänningsnämnden, överståthållarämbetet samt länsstyrelserna i Malmöhus och Värmlands län, varjämte tillfälle beretts styrelsen för Sveriges advokatsamfund att avge yttrande.

Utlåtanden ha inkommit från nämnda myndigheter och sammanslutning. Överståthållarämbetet har bifogat yttrande av poliskamreraren i Stockholm, länsstyrelserna yttranden av landsfogden i vartdera länet och länsstyrelsen i Värmlands län därjämte yttranden av polismästaren i Karlstad,

¹ De svenska delegerade utgjordes av f. d. justitierådet *Rudolf Eklund* och revisionssekreteraren *Ivar Strahl*. De danska delegerade voro departementschef *Eivind Larsen* och statsadvokat *Halfdan Olafsson* med sekreter *Mogens Grau* som sekreterare, de norska høyesterettsdommerne *Edvin Allen* och *Sverre Grette*.

stadsfiskalen i Kristinehamn och Värmlands länsavdelning av föreningen Sveriges landsfiskaler.

Sedan ärendet varit föremål för övervägande inom justitiedepartementet, anhåller jag att nu få upptaga detsamma till behandling.

Gällande rätt.

Efter konvention den 16 mars 1932 med Danmark, Finland, Island och Norge har genom lag den 2 december 1932 stadgats, att lagakraftgående dom, som i nämnda länder givits i tvistemål eller i brottmål meddelats angående skadestånd, med vissa undantag skall vara gällande här i riket och på begäran verkställas här. Lika med lagakraftgående dom anses i lagen vissa andra beslut samt förlikningar som ingåtts inför förlikningskommission eller domstol. Tidigare, nämligen genom lag den 29 maj 1931 som tillkommit efter konvention den 10 februari 1931 med samma länder, har öppnats möjlighet att här i riket verkställa vissa i dessa länder meddelade domar och beslut rörande familjerättsliga underhållsbidrag.

Motsvarande bestämmelser om att straff, som ådömts i något av nämnda länder, skulle kunna verkställas i Sverige finnas däremot icke. Ej heller erkännes straffdom, som meddelats i dessa länder, såsom giltig i den mening, att den skulle innebära hinder mot att, under de förutsättningar som framgå av 1 kap. strafflagen, här i riket anställa åtal för brottet och ånyo döma till straff för detta. Utomlands undergången bestraffning för där förövat brott utgör emellertid hinder mot bestraffning för brottet jämväl i Sverige.

Utländsk dom, som innebär att egendom förklarats förverkad, verkställs icke här i landet.

Utländskt beslut om kvarstad, skingringsförbud eller beslag verkställs icke här i riket. Straffprocessuella tvångsmedel ersättas emellertid, när det gäller brottmål utrikes mot någon som vistas här i riket, i viss mån av bestämmelserna angående utlämning. Allmänna bestämmelser därom äro givna i lagen den 4 juni 1913 angående utlämning av förbrytare, vilken bland annat även innehåller stadganden om häktning och om beslagtalande av egendom i samband med utlämning. I förhållande till Danmark och Norge gälla emellertid i stället för lagen konventioner den 21 februari 1907 och den 17 juni 1913 om ömsesidigt utlämnande av förbrytare. Konventionerna innehålla även bestämmelser om andra handräckningsåtgärder än nu nämnts, vilka komplettera bestämmelserna i lagen den 6 mars 1899 om handräckning åt utländsk domstol.

Provisorisk häktning, i syfte att förhindra att rätten att få flyktade personer utlämnade skall kunna göras illusorisk, kan enligt konventionerna ske efter framställning, vilken ej såsom enligt utlämningslagen behöver göras på diplomatisk väg utan av åtals- eller polismyndighet i ett av de för-

dragsslutande länderna kan göras omedelbart hos motsvarande myndighet i annat land. Konventionerna innehålla ock angående föremål som tagas i förvar vid häktandet i viss mån mera ingående bestämmelser än utlämningslagen. I konventionerna ha vidare upptagits vissa bestämmelser om meddelande, utan samband med utlämning, av viss handräckning i brottmål angående en icke politisk förbrytelse. I sådant hänseende har föreskrivits, att därest under handläggningen av sådant mål finnes nödvändigt att avhöra vittnen som uppehålla sig i något av de andra länderna eller att där anställa någon annan undersökningsåtgärd, domstolarna samt i Sverige och Norge jämväl vederbörande åklagare skola vara berättigade att genom direkt hänvändelse till domstolarna i det andra landet begära sådan handräckningsåtgärd. Framställning skall efterkommas i den utsträckning, som lagen i den stat hos vilken framställningen göres det tillåter. I mål av nu ifrågavarande beskaffenhet skola vidare, om personlig inställelse av vittne från något av de andra länderna är av nöden eller önskas, myndigheterna i det land där vittnet är bosatt uppmana vittnet att efterkomma sådan kallelse. Vittnet skall, i händelse av samtycke, erhålla reseersättning och traktamente i överensstämmelse med de taxor och bestämmelser som gälla i det land varest förhöret skall äga rum, såvida icke vederbörande myndighet därstädes skulle anse sig böra tillerkänna vittnet ett större ersättningsbelopp. Begäran att under handläggning av brottmål av ifrågavarande beskaffenhet få taga del av bevisningsföremål eller handlingar, vilka finnas i förvar hos myndigheterna i ett annat land, skall ock villfaras, därest ej i det särskilda fallet betänkligheter möta däremot.

För berörda handräckningsåtgärder äro emellertid i konventionerna uppställda vissa förutsättningar. I den del åtgärderna ifrågakomma i samband med utlämning äro de knutna till samma förutsättningar som gälla härför. Detta innebär, att de icke kunna vidtagas med anledning av politisk förbrytelse; i konventionen med Norge är med sådan jämställd allmän förbrytelse som är förövd i förbindelse med en politisk förbrytelse och i avsikt att tjäna det med denna åsyftade ändamålet. Även i övrigt gälla för utlämning begränsningar med avseende å brottets beskaffenhet. För utlämning till Norge fordras i regel att brottet enligt den norska borgerliga strafflagen är belagt med strängare straff än fängelse i ett år och att gärningen, begången i Sverige och under fullt motsvarande förhållanden, enligt svenska allmänna strafflagen eller gällande sjölag skulle varit att bedöma såsom ett med svårare straff än fängelse belagt brott. För utlämning till Danmark fordras i regel, att gärningen enligt såväl dansk som svensk lag är belagd med svårare straff än fängelse, i Danmark numera motsvarat av Hæfte, och att den är att hänföra till någon av ett antal uppräknade brottstyper. För utlämning fordras vidare, att brottet icke är begånget i Sverige och att det icke är preskriberat enligt svensk lag. I fråga om handräckningsåtgärder, som icke äga samband med utlämning, fordras som nämnts, att det är fråga om brottmål som angår en icke politisk förbrytelse.

Betänkandets innehåll.

Betänkandet innehåller förslag till konvention mellan Sverige, Danmark och Norge om erkännande och verkställighet av domar i brottmål, förslag till lag om erkännande och verkställighet i vissa fall av dom, som i brottmål meddelats i Danmark eller Norge, samt förslag till överenskommelse mellan Sverige, Danmark och Norge om tillfälligt tillägg till de gällande konventionerna om ömsesidigt utlämnande av förbrytare.

Enligt konventionsförslaget skall lagakraftvunnen dom, som i brottmål meddelats i någon av de fördragsslutande staterna, vara gällande jämväl i de övriga staterna och på begäran verkställas där, såvitt därigenom dömts till böter eller förverkande eller utdömts ersättning för rättegångskostnader. Lika med lagakraftvunnen dom anses beslut eller föreläggande, som enligt lagstiftningen i den stat där det meddelats äger samma verkan som sådan dom, samt lagakraftvunnet beslut, som till tryggnad av anspråk på böter, förverkande, skadestånd eller ersättning för rättegångskostnader meddelats angående kvarstad, skingringsförbud eller beslag å egendom tillhörande för brott misstänkt. Framställning om verkställighet göres i Danmark av justitsministeriet, i Norge av justisdepartementet och i Sverige av justitiekanslern till motsvarande myndighet i den andra staten. Framställning om verkställighet må avslås, om denna finnes gälla en politisk förbrytelse eller över huvud en straffbelagd handling som är förövd för att främja ett politiskt ändamål; denna bestämmelse äger dock ej tillämpning, om domen meddelats i samband med den i anledning av kriget åren 1939—1945 i Danmark och Norge anställda räfsten med dem som gjort sig skyldiga till landsförräderi eller annan landsskadlig verksamhet. Framställning må jämväl avslås, om detta finnes påkallat av hänsyn till en tredje stat. Verkställighet sker i envar stat enligt där gällande lag, dock att böter ej må förvandlas. Kostnader, som icke bliva täckta genom företagen verkställighetsåtgärd, stanna å den stat, hos vilken framställning om verkställighet gjorts.

Konventionen har ansetts böra införlivas med den inre svenska rätten genom en av Konung och riksdag gemensamt stiftad lag. I lagförslaget, vilket utarbetats i sådant syfte, ha upptagits de bestämmelser i konventionen, som äro av betydelse för rättstillämpningen i Sverige.

Förslaget till överenskommelse har avseende på den nyssnämnda räfsten med landsförrädare och andra som gjort sig skyldiga till landsskadlig verksamhet. Enligt överenskommelsen förbinda sig de fördragsslutande staterna med avseende å förbrytelser som omfattas av denna räfst att lämna sådan handräckning varom stadgas i de gällande konventionerna om ömsesidigt utlämnande av förbrytare, dock att överenskommelsen ej medför förpliktelse att utlämna förbrytare i vidare mån än som framgår av konventionerna.

Yttranden över betänkandet.

Betänkandet har lämnats utan erinran av *länsstyrelserna i Malmöhus och Värmlands län, polismästaren i Karlstad, stadsfiskalen i Kristinehamn och Värmlands länsavdelning av föreningen Sveriges landsfiskaler. Utlänningsnämnden*, som yttrat sig allenast om förslaget till överenskommelse, har lämnat detta utan erinran.

I fråga om konventionsförslaget och det därtill anknutna lagförslaget har *länsstyrelsen i Malmöhus län* framhållit, att den omständigheten att för närvarande icke finnes möjlighet att få dom i brottmål verkställd i grannlänerna, utom i vad avser skadestånd, vållat olägenhet, i det att talrika bötesdomar för förseelser som av danskar begåtts inom länet icke kunnat verkställas. *Landsfogden i Värmlands län* har upplyst om enahanda förhållande beträffande bötesbrott som begåtts i Värmland av personer från andra sidan gränsen. I övriga yttranden ha endast på vissa punkter framställts erinringar mot dessa förslag.

Justitiekanslern, överståthållarämbetet och poliskamreraren i Stockholm ha uttalat såsom önskvärt, att viten jämställas med böter och förverkande. De båda sistnämnda myndigheterna ha därmed velat jämställa även straffskatt och andra allmänna avgifter som ådömas i sammanhang med böter. De ha å andra sidan ifrågasatt, huruvida icke domar avseende smärre belopp borde undantagas från verkställighet. Poliskamreraren i Stockholm har vidare framställt önskemål om anvisning huru utdömt belopp skall omräknas i verkställighetslandets valuta.

Landsfogden i Värmlands län har ifrågasatt, om icke den befattning med verkställighetsärenden, som föreslagits skola tillkomma justitiekanslern, lämpligen borde överflyttas till iiksåklagaren, om ett sådant ämbete inrättas.

Styrelsen för Sveriges advokatsamfund har anført, att framställning om verkställighet enligt svensk rättsuppfattning regelmässigt torde böra avslås när fråga är om politisk förbrytelse eller över huvud om straffbelagd handling som är förövad för att främja ett politiskt ändamål. Styrelsen har med hänvisning därtill ifrågasatt, huruvida icke bestämmelsen att framställning om verkställighet i sådana fall må avslås borde givas formen att framställningen skall avslås eller att den bör avslås. Såväl *överståthållarämbetet* som *styrelsen för Sveriges advokatsamfund* ha vidare framställt principiella betänkligheter mot att den föreslagna bestämmelsen om möjlighet att avslå framställning om verkställighet i fall av ifrågavarande slag förklarats icke tillämplig om domen meddelats i samband med den i anledning av kriget åren 1939—1945 i Danmark och Norge anställda räfsten med dem som gjort sig skyldiga till landsförräderi eller annan landsskadlig verksamhet.

Under åberopande av enahanda principiella betänkligheter ha *överståthållarämbetet* och *styrelsen för Sveriges advokatsamfund* även förklarat sig icke kunna tillstyrka förslaget till överenskommelse.

Beträffande detta förslag har *statens utlänningskommission*, under hänvisning till att förslaget icke innehåller någon bestämmelse enligt vilken de med förslaget avsedda brottslingarna skulle kunna utlämnas till Danmark eller Norge, erinrat om att utlänningslagen endast ger begränsade möjligheter att vid utlännings avlägsnande ur riket sörja för att han sändes till visst land.

Justitiekanslern har ifrågasatt, huruvida icke lagstiftning erfordras för att genomföra de i överenskommelsen upptagna åtgärder vilka eljest icke kunna påbjudas utan stöd av lag.

Departementschefen.

Såsom framgår av den föregående redogörelsen för gällande rätt, har mellan de nordiska staterna träffats ett flertal överenskommelser med syfte att i viss utsträckning förläna dom i grannland samma verkan som inhemsk dom och att även eljest lämna bistånd åt grannlandets rättsskipning. De förevarande förslagen innebära ett steg vidare på den väg som sålunda redan beträffs och som är naturlig med hänsyn till de nordiska ländernas nära gemenskap på rättslivets område.

Förslaget till konvention med Danmark och Norge om erkännande och verkställighet av domar i brottmål innebär, att vissa slags domar, som i brottmål meddelats i någon av de fördragsslutande staterna, skola vara gällande jämväl i de övriga staterna och på begäran verkställas där. De avsedda domarna äro sådana, genom vilka dömts till böter eller förverkande eller utdömts ersättning för rättegångskostnader. Verkställigheten av bötesstraff skall emellertid icke omfatta förvandling av böter. Med lagakraftägande dom jämställs beslut eller föreläggande, som enligt lagstiftningen i den stat där det meddelats äger samma verkan som sådan dom, samt lagakraftvunnet beslut, som till tryggande av anspråk på böter, förverkande, skadestånd eller ersättning för rättegångskostnader meddelats angående kvarstad, skingringsförbud eller beslag å egendom tillhörande för brott misstänkt.

I de avgivna yttrandena har icke någon erinran framställts mot att i denna omfattning tillerkänna danska och norska domar giltighet och exigibilitet här i riket. Av myndigheter i gränstrakterna har vitsordats, att bestämmelser av denna innebörd skulle fylla ett praktiskt behov. Det har nämligen känts som en påtaglig brist, att domar, varigenom personer från andra sidan gränsen dömts till böter eller förverkande på grund av brott begångna i Sverige, t. ex. fylleri- eller trafikförseelser eller olovlig varuinförsel, icke kunnat verkställas och brotten sålunda blivit utan straffrättslig reaktion.

I konventionen beröres emellertid icke frågan, huruvida stämning som utfärdats i en av de fördragsslutande staterna kan delgivas i en annan av dem. Om någon efter att ha förövat brott i Sverige beger sig till Danmark eller Norge innan stämning för brottet hunnit delges honom, få konventionens bestämmelser ingen betydelse, såvida det icke är möjligt att ändock nå honom med stämning. För närvarande möter det hinder att få svensk stämning i

brottmål delgiven i Norge, medan däremot sådan delgivning kan ske i Danmark. Danska och norska stämningar delgivas i Sverige. Frågan i vad mån delgivning må kunna ske i Norge torde böra upptagas till fortsatta förhandlingar med beaktande av det ändrade läge vari frågan kommer genom förevarande konvention.

I vissa yttranden har ifrågasatts, om icke de föreslagna bestämmelserna lämpligen borde omfatta även viten och sådana påföljder som straffskatt och andra allmänna avgifter som domstol ålägger med anledning av brott, t. ex. brännvinstillverkningsavgift och jaktvårdsavgift. Enligt min åsikt kunna skäl visserligen anföras för en sådan utvidgning av bestämmelsernas räckvidd, men i avsaknad av närmare utredning om de olika påföljder som här kunna ifrågakomma synes de delegerades förslag i denna del för närvarande böra godtagas. I vad mån en utvidgning framdeles bör ske torde få bero av förnyade överväganden med ledning av den erfarenhet som kommer att vinnas vid de nu föreslagna bestämmelsernas tillämpning. Med anledning av yppat tvivelsmål angående omfattningen av begreppet förverkande i förevarande sammanhang vill jag såsom min mening uttala, att begreppet icke bör tolkas så snävt att allenast påföljd som i den tillämpade författningen uttryckligen benämnes förverkande inrymmes under begreppet. I anslutning till den terminologi som använts av straffrättskommittén i dess förslag till lagstiftning om brott mot staten och allmänheten ha de delegerade förutsett, att uttrycket förverkande icke innebär en begränsning till fall, i vilka viss egendom förverkas, utan omfattar även motsvarande påföljd beträffande visst värde. Att gränfall kunna uppträda, i vilka tvivel kan råda huruvida ådömd påföljd är att beteckna såsom förverkande, torde med hänsyn till att alla framställningar om verkställighet enligt konventionen skola prövas av justitiekanslern icke innefatta en alltför besvärande olägenhet.

I ett par av yttrandena har å andra sidan ifrågasatts, om icke av praktiska skäl domar å smärre belopp borde uteslutas från verkställighet. Även om man bortser från svårigheten att finna en för alla förhållanden lämplig värdegräns, är det emellertid från principiell synpunkt föga tilltalande att göra ett sådant avsteg från konventionens grundtanke att dom, varigenom i en av staterna ådömts böter eller förverkande, skall vara gällande jämväl i de övriga och kunna där verkställas. Från praktisk synpunkt är att märka, att det, särskilt med hänsyn till förhållandena i gränstrakter där resandefrafiken är stor, kan vara av straffrättsligt värde att böter exempelvis för fylleri eller förargelseväckande beteende bliva indrivna i den resandes hemland även om bötesbeloppet är lågt. Genom föreskrifter utfärdade i administrativ väg torde för övrigt, om en begränsning visar sig erforderlig, kunna föreskrivas, att begäran om verkställighet icke bör framställas exempelvis i sådana fall då verkställigheten skulle medföra en i förhållande till bötesbeloppet oskälig kostnad eller det kan antagas att sökt verkställighet icke skall leda till åsyftat resultat.

Det är givet, att vid verkställighet av en dom lydande på visst belopp i danskt eller norskt mynt beloppet skall omräknas i svensk valuta. Av all-

männa regler torde följa, att den dömde icke är pliktig att gälda mera än som vid tidpunkten för verkställigheten erfordras för att i domslandets mynt betala den skuld som åligger honom enligt domen.

Framställning om verkställighet av svensk dom i Danmark eller Norge skall enligt förslaget göras av justitiekanslern och begäran om verkställighet av dansk eller norsk dom i Sverige även riktas till denne. Det kan vara föremål för tvekan, huruvida icke, efter inrättande av ett riksåklagarämbete, justitiekanslerns befattning med sådana framställningar lämpligen borde övertagas av riksåklagaren. I Danmark och Norge, där ett riksåklagarämbete sedan gammalt finnes, åligger emellertid enligt konventionen motsvarande befattning med framställningar om verkställighet vederbörande justitiedepartement. Med hänsyn därtill och då justitiekanslern även efter riksåklagarämbetets inrättande torde komma att ha till uppgift bland annat att bevaka kronans rätt, har jag stannat vid att biträda konventionsförslaget på denna punkt.

I förslaget har upptagits en bestämmelse av innehåll, att framställning om verkställighet må avslås om denna finnes gälla en politisk förbrytelse eller över huvud en straffbelagd handling som är förövd för att främja ett politiskt ändamål. Denna bestämmelse omfattar emellertid enligt förslaget icke fall, i vilka domen meddelats i samband med den i anledning av kriget åren 1939—1945 i Danmark och Norge anställda räfsten med dem som gjort sig skyldiga till landsförräderi eller annan landsskadlig verksamhet. Styrelsen för Sveriges advokatsamfund har ifrågasatt, om icke huvudbestämmelsen borde erhålla en mera kategorisk avfattning, och såväl styrelsen som överståthållarämbetet ha under åberopande av principiella betänkligheter ansett sig icke kunna tillstyrka att konventionen göres tillämplig i fråga om domar av sistnämnda slag.

Enligt min mening ligger i den av de delegerade föreslagna avfattningen av bestämmelsen om politisk eller därmed jämställd förbrytelse en anvisning, att framställning om verkställighet i sådana fall i regel skall avslås. För att innebörden av bestämmelsen måtte framträda klarare, synes mig ordalagen böra jämkas så, att i bestämmelsen utsäges att framställning om verkställighet i ifrågavarande fall bör avslås. Vad beträffar den i Danmark och Norge anställda räfsten med landsrörrådare och andra som i samband med ockupationen gjort sig skyldiga till landsskadlig verksamhet, föreligga ur flera synpunkter sådana speciella förhållanden, att de svenska statsmakterna sakna anledning att undandraga sig att inom ramen för konventionen medverka till att domsverkställighet äger rum.

De betänkligheter, som överståthållarämbetet och styrelsen för Sveriges advokatsamfund uttalat mot att den föreslagna konventionen blir tillämplig i fråga om domar som meddelats i samband med den dansk-norska räfsten, ha föranlett dessa remissinstanser att icke heller tillstyrka den föreslagna överenskommelsen med Danmark och Norge om tillfälligt tillägg till de gällande konventionerna om ömsesidigt utlämnande av förbrytare, vilken överenskommelse avser att tillgodose den danska och norska rättsskipningens behov

av handräckningsåtgärder i Sverige för räfstens genomförande. Av skäl som nyss anförts ansluter jag mig emellertid till förslaget. Det är att märka, att förslaget icke innebär att utlämning skall ske i vidare mån än som framgår av de gällande konventionerna därom.

Förslaget till konvention om erkännande och verkställighet av domar i brottmål åtföljes av ett förslag till lag om erkännande och verkställighet i vissa fall av dom, som i brottmål meddelats i Danmark eller Norge. Sistnämnda förslag har till syfte att införliva konventionen med den inre svenska rätten. Något motsvarande lagförslag har icke ansetts erforderligt för att med den inre svenska rätten införliva överenskommelsen om tillfälligt tillägg till de gällande konventionerna om ömsesidigt utlämnande av förbrytare. Denna ståndpunkt motiveras av att själva konventionerna icke föranlett lagstiftning.

Föredraganden hemställer, att lagrådets utlåtande över ifrågavarande förslag till

1) *konvention mellan Sverige, Danmark och Norge om erkännande och verkställighet av domar i brottmål;*

2) *överenskommelse mellan Sverige, Danmark och Norge om tillfälligt tillägg till de gällande konventionerna om ömsesidigt utlämnande av förbrytare; samt*

3) *lag om erkännande och verkställighet i vissa fall av dom, som i brottmål meddelats i Danmark eller Norge,*

av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar, måtte för det i § 87 rege-
ringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten.

Ur protokollet:

Åke Mossler.

Svensk text.

Förslag

till

Konvention mellan Sverige, Danmark och Norge om erkännande och verkställighet av domar i brottmål.

Artikel 1.

Lagakraftvunnen dom, som i brottmål meddelats i någon av de fördragslutande staterna, skall, såvitt därigenom dömts till böter eller förverkande eller utdömts ersättning för rättegångskostnader, vara gällande jämväl i de övriga staterna och på begäran verkställas i annan fördragsslutande stat.

Lika med lagakraftvunnen dom anses beslut eller föreläggande, som enligt lagstiftningen i den stat där det meddelats äger samma verkan som sådan dom, samt lagakraftvunnet beslut, som till tryggande av anspråk på böter, förverkande, skadestånd eller ersättning för rättegångskostnader meddelats angående kvarstad,

Dansk text.

Udkast

til

Konvention mellem Danmark, Norge og Sverige om Anerkendelse og Fuldbyrkelse af Domme i Straffesager.

Artikel 1.

Retskraftige Domme, som i Straffesager er afsagt i en af de kontraherende Stater, har, forsaavidt de idømmer Bøder, Konfiskation eller Sagsomkostninger, bindende Virkning og kan kræves fuldbyrdet i de andre Stater.

Lige med retskraftige Domme regnes Afgørelser og Vedtagelser, som efter vedkommende Stats Lov har samme Virkning som en retskraftig Dom, samt retskraftige Afgørelser om Beslaglæggelse af en sigtets Gods til Sikring af Bøder, Konfiskation, Erstatning eller Sagsomkostninger.

Norsk text.

Utkast

til

Konvensjon mellom Norge, Danmark og Sverige om anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer i straffesaker.

Artikkel 1.

Rettskraftige dommer som i straffesaker er avsagt i en av de kontraherende stater har, for så vidt de idømmer bøter, inndragning eller saksomkostninger, bindende virkning og kan kreves fullbyrdet i de andre stater.

Like med rettskraftige dommer regnes avgjørelser og vedtagelser som etter vedkommende stats lov har samme virkning som en rettskraftig dom, og rettskraftige avgjørelser om hefte eller beslag av den siktedes gods til sikring av bøter, inndragning, erstatning, oppreisning eller saksomkostninger.

Svensk text.

Dansk text.

Norsk text.

skingringsförbud eller beslag å egendom tillhörande för brott misstänkt.

Beträffande avgöranden om skadestånd i brottmål är stadgat i konventionen den 16 mars 1932 om erkännande och verkställighet av domar.

Artikel 2.

Verkställighet må icke ske, om hinder däremot genom preskription eller annorledes uppstått enligt lagstiftningen i den stat där domen meddelats eller den där verkställigheten skulle äga rum.

Artikel 3.

Framställning om verkställighet göres i Danmark av justitsministeriet, i Norge av justisdepartementet och i Sverige av justitiekanslern till motsvarande myndighet i den andra staten.

Vid framställningen skall fogas:

1. domen i huvudskrift eller av vederbörande myndighet styrkt avskrift, samt
2. bevis av den myndighet som gör framställningen, att domen äger laga kraft och är av sådan beskaffenhet som sågs

Om Afgørelser, som i Straffesager træffes om Erstatning, gælder Konventionen af 16. Marts 1932 om Anerkendelse og Fuldbydelse af Domme.

Artikel 2.

Fuldbydelse kan ikke finde Sted, dersom Adgangen til at fuldbyrde Afgørelsen er bortfaldet ved Forældelse eller af anden Grund efter Loven i den Stat, hvor Afgørelsen er truffet, eller Fuldbydelse skulde foretages.

Artikel 3.

Begæring om Fuldbydelse fremsættes i Danmark af Justitsministeriet, i Norge af Justisdepartementet, i Sverige af Justitiekanslern og rettes til den tilsvarende Myndighed i den anden Stat.

Begæringen skal være ledsaget af:

1. Afgørelsen i Original eller i en af vedkommende Myndighed bekræftet Udskrift.
2. Bekræftelse af den Myndighed, der fremsætter Begæringen, om, at Afgørelsen er af den i Artikel 1 nævnte Art, og at

Om avgjørelser som i straffesaker treffes om erstatning eller oppreisning, gjelder konvensjonen av 16. mars 1932 om anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer.

Artikkel 2.

Fullbyrdelse iverksettes ikke såfremt adgangen til å fullbyrde er falt bort ved foreldelse eller av annen grunn etter loven i den stat hvor avgjørelsen er truffet eller hvor fullbyrdelsen skulle foretas.

Artikkel 3.

Begjæringen om fullbyrdelse fremsettes i Danmark av Justitsministeriet, i Norge av Justisdepartementet, i Sverige av Justitiekanslern, og rettes til den tilsvarende myndighet i den annen stat.

Begjæringen skal være ledsaget av:

1. avgjørelsen i original eller i utskrift bekreftet av vedkommende myndighet,
2. bevitnelse fra den myndighet som fremsetter begjæringen, om at avgjørelsen er av den art som er nevnt i artikkel 1,

Svensk text.

i artikel 1 samt att verkställighet kan ske i den stat där domen gavs.

Artikel 4.

Framställning om verkställighet bör avslås, om denna finnes gälla en politisk förbrytelse eller över huvud en straffbelagd handling som är förövad för att främja ett politiskt ändamål.

Framställning må jämväl avslås, om detta finnes påkallat av hänsyn till en tredje stat.

Artikel 5.

Verkställighet sker i envar stat enligt där gällande lag, dock att böter ej må förvandlas.

Artikel 6.

Kostnader, som icke bliva täckta genom företagen verkställighetsåtgärd, stanna å den stat, hos vilken framställning om verkställighet gjorts.

Artikel 7.

Vad i artikel 4 första stycket sägs om verkställighet av dom som avser politisk förbrytelse eller straffbelagd handling med politiskt syfte, äger

Dansk text.

den er retskraftig og kan fuldbyrdes i den Stat, hvor den er truffet.

Artikel 4.

Begæringen kan afslåas, naar den Myndighed, som den er rettet til, finder, at Sagen drejer sig om en politisk Forbrydelse eller en strafbar Handling, som er begaaet for at fremme et politisk Formaal.

Begæringen kan ogsaa afslåas, naar Hensynet til en tredie Stat tilsiger det.

Artikel 5.

Fuldbyrdelsen iværksettes i hver Stat efter den der gældende Lov, dog saaledes at Frihedsstraf, der træder i Stedet for Bøder, ikke fuldbyrdes.

Artikel 6.

Omkostninger, som ikke bliver dækket ved Fuldbyrdelsen, afholdes af den Stat, hvor den foretages.

Artikel 7.

Bestemmelsen i Artikel 4, Stk. 1, om Sager, der drejer sig om politiske Forbrydelser eller andre strafbare Handlinger med politisk Formaal, finder

Norsk text.

og at den er retskraftig og kan fullbyrdes i den stat hvor den er truffet.

Artikkel 4.

Begjæringen kan avslåes når den myndighet som den er rettet til, finner at saken gjelder en politisk forbrytelse eller en straffbar handling som er forøvet i den hensikt å fremme et politisk formål.

Begjæringen kan også avslåes når hensyn til en tredje stat tilsier det.

Artikkel 5.

Fullbyrdelsen iverksettes i hver stat etter der gjeldende lov, dog således at frihetsstraff som skal tre i stedet for bøter, ikke fullbyrdes.

Artikkel 6.

Omkostninger som ikke blir dekket ved fullbyrdelsen, bæres av den stat hvor den foretas.

Artikkel 7.

Bestemmelsen i artikkel 4 første ledd om saker som gjelder en politisk forbrytelse eller en straffbar handling med politisk formål, får ikke anvendel-

Svensk text.

ej tillämpning, om domen meddelats i samband med den i anledning av kriget åren 1939—1945 i Danmark och Norge anställda råfsten med dem som gjort sig skyldiga till landsförräderi eller annan landsskadlig verksamhet.

Artikel 8.

Konventionen skall äga tillämpning jämväl å dom som meddelats före dess ikraftträdande.

Artikel 9.

Konventionen skall ratificeras, och ratifikationshandlingarna skola deponeras i danska utrikesministeriets arkiv.

Konventionen träder i kraft mellan ratificerande stater, så snart dessa vidtagit de åtgärder som erfordras för dess ömsesidiga tillämpning.

Envar av staterna äger i förhållande till envar av de övriga uppsäga konventionen till upphörande efter en frist av sex månader.

Dansk text.

ikke Anvendelse, hvis Sagen falder ind under den Retsfølgning, som i Anledning af Krigen 1939—1945 finder Sted i Danmark og Norge mod den, som har gjort sig skyldig i Forræderi eller anden landsskadelig Virksomhed.

Artikel 8.

Denne Konvention kommer ogsaa til Anvendelse paa Afgørelser fra Tiden før dens Ikrafttræden.

Artikel 9.

Konventionen skal ratificeres, og Ratifikationsdokumenterne skal deponeres i det danske Udenrigsministeriums Arkiv.

Konventionen træder i Kraft mellem ratificerende Stater, saasnart de har truffet de Foranstaltninger, som er paakrævet til gensidig Gennemførelse.

Enhver af Staterne kan i Forhold til hver af de andre opsigte Konventionen med en Frist af seks Maaneder.

Norsk text.

se dersom saken faller inn under den rettsfølgning som i anledning av krigen 1939—1945 pågår i Danmark og Norge mot dem som har gjort seg skyldig i landssvik og annen landsskadelig virksomhet.

Artikkel 8.

Denne konvensjon kommer ogsaa til anvendelse på avgjørelser fra tiden før dens ikrafttræden.

Artikkel 9.

Konvensjonen skal ratifiseres, og ratifikasjonsdokumentene skal deponeres i det danske utenriksministeriums arkiv.

Konvensjonen trer i kraft mellom de ratifiserende stater etter hvert som de har truffet de forføyninger som trenges til gjensidig gjennomføring.

Enhver av statene kan i forhold til hver av de andre si opp konvensjonen med en frist av seks måneder.

Svensk text.

Förslag
till

Överenskommelse mellan Sverige, Danmark och Norge om tillfälligt tillägg till de gällande konventionerna om ömsesidigt utlämnande av förbrytare.

Artikel 1.

De fördragsslutande staterna förbinda sig med avseende å förbrytelser, som omfattas av den i anledning av kriget åren 1939—1945 i Danmark och Norge anställda räfsten med dem som gjort sig skyldiga till landsförräderi eller annan landsskadlig verksamhet, att lämna sådan handräckning varom stadgas i de gällande konventionerna om ömsesidigt utlämnande av förbrytare, dock att denna överenskommelse ej medför förpliktelse att utlämna förbrytare i vidare mån än som framgår av nämnda konventioner.

Dansk text.

Udkast
til

Overenskomst mellem Danmark, Norge og Sverige om midlertidige Ændringer i de gældende Konventioner om gensidig Udlevering af Forbrydere.

Artikel 1.

De kontraherende Stater forpligter sig til, naar der er Tale om Forbrydelser, som falder ind under den Retsforfølgning, som i Anledning af Krigen 1939—1945 finder Sted i Danmark og Norge mod den, som har gjort sig skyldig i Forræderi eller anden landsskadelig Virksomhed, at yde saadan Retshjælp, som er omhandlet i de gældende Konventioner om Udlevering af Forbrydere, dog at denne Overenskomst ikke medfører Forpligtelse til at udlevere Forbrydere i videre Udstrækning end fastsat i Konventionerne.

Norsk text.

Utkast
til

Overenskomst mellom Norge, Danmark og Sverige om midlertidige endringer i de gjeldende konvensjoner om utlevering av forbrytere.

Artikkel 1.

De kontraherende stater forplikter seg til, når det gjelder forbrytelser som faller inn under den rettsforfølgning som i anledning av krigen 1939—1945 pågår i Danmark og Norge mot dem som har gjort seg skyldig i landssvik og annen landsskadelig virksomhet, å yte sådan retts hjelp som er omhandlet i de gjeldende konvensjoner om utlevering av forbrytere, dog således at denne overenskomst ikke medfører forpliktelse til å utlevere forbrytere i videre utstrekning enn i konvensjonene bestemt.

Svensk text.

Artikel 2.

Denna konvention skall ratificeras, och ratifikationshandlingarna skola deponeras i danska utrikesministeriets arkiv.

Konventionen träder i kraft mellan ratificerande stater, så snart dessa vidtagit de åtgärder som erfordras för dess ömsesidiga tillämpning.

Envar av staterna äger i förhållande till envar av de övriga uppsäga konventionen till upphörande efter en frist av sex månader.

Dansk text.

Artikel 2.

Denne Overenskomst skal ratificeres, og Ratifikationsdokumenterne skal deponeres i det danske Udenrigsministeriums Arkiv.

Overenskomsten træder i Kraft mellem ratificerende Stater, saasnart de har truffet de Foranstaltninger, som er paakrævet til gensidig Gennemførelse.

Enhver af Staterne kan i Forhold til hver af de andre opsigte Konventionen med en Frist af seks Maaneder.

Norsk text.

Artikkel 2.

Denne overenskomst skal ratifiseres, og ratifikasjonsdokumentene skal deponeres i det danske utenriksministeriums arkiv.

Overenskomsten trer i kraft mellom de ratifiserende stater etter hvert som de har truffet de forføyninger som trenges til gjensidig gjennomføring.

Enhver av statene kan i forhold til hver av de andre si opp konvensjonen med en frist av seks måneder.

F ö r s l a g

till

Lag om erkännande och verkställighet i vissa fall av dom, som i brottmål meddelats i Danmark eller Norge.

1 §.

Lagakraftvunnen dom, som i brottmål meddelats i Danmark eller Norge, skall, såvitt därigenom dömts till böter eller förverkande eller utdömts ersättning för rättegångskostnader, vara gällande jämväl här i riket och på begäran verkställas här.

Lika med lagakraftvunnen dom anses beslut eller föreläggande, som efter lagstiftningen i den stat där det meddelats äger samma verkan som sådan dom, samt lagakraftvunnet beslut, som till tryggande av anspråk på böter, förverkande, skadestånd eller ersättning för rättegångskostnader meddelats angående kvarstad, skingringsförbud eller beslag å egendom tillhörande för brott misstänkt.

Beträffande avgöranden om skadestånd i brottmål är stadgat i lagen den 2 december 1932 om erkännande och verkställighet av dom, som meddelats i Danmark, Finland, Island eller Norge.

2 §.

Verkställighet enligt denna lag må icke ske, om hinder däremot genom preskription eller annorledes uppstått enligt lagstiftningen i den stat, där domen meddelats, eller enligt svensk lag.

3 §.

Framställning om verkställighet göres hos justitiekanslern. Framställningen göres, om domen meddelats i Danmark, av danska justitsministeriet och, om domen meddelats i Norge, av norska justisdepartementet.

Vid framställningen skall fogas:

1. domen i huvudskrift eller av vederbörande myndighet styrkt avskrift, samt

2. bevis av den myndighet som gör framställningen, att domen äger laga kraft och är av sådan beskaffenhet som sägs i 1 § samt att verkställighet kan ske i den stat där domen gavs.

4 §.

Framställning om verkställighet bör av justitiekanslern avslås, om denna finnes gälla en politisk förbrytelse eller överhuvud en straffbelagd handling som är förövad för att främja ett politiskt ändamål.

Justitiekanslern må jämväl avslå framställning, om detta finnes påkallat av hänsyn till en tredje stat.

5 §.

Verkställighet sker enligt svensk lag, dock att böter ej må förvandlas.

6 §.

Kostnader, som icke bliva täckta genom företagen verkställighetsåtgärd, stanna å statsverket.

Denna lag träder i kraft den dag Konungen bestämmer och äger tillämplighet jämväl å dom som meddelats före dess ikraftträdande.

Vad i 4 § första stycket sägs äger ej tillämpning, om domen meddelats i samband med den i anledning av kriget åren 1939—1945 i Danmark och Norge anställda räfsten mot dem som gjort sig skyldiga till landsförräderi eller annan landsskadlig verksamhet.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 19 maj 1947.

Närvarande:

justitieråden LAWSKI,
 GYLLENSWÄRD,
 NISSEN,
 regeringsrådet KUYLENSTIERNA.

Enligt lagrådet den 8 maj 1947 tillhandakommet utdrag av protokoll över justitiedepartementensärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet den 25 april 1947, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättade förslag till

1) *konvention mellan Sverige, Danmark och Norge om erkännande och verkställighet av domar i brottmål;*

2) *överenskommelse mellan Sverige, Danmark och Norge om tillfälligt tillägg till de gällande konventionerna om ömsesidigt utlämnande av förbrytare; samt*

3) *lag om erkännande och verkställighet i vissa fall av dom, som i brottmål meddelats i Danmark eller Norge.*

Förslagen, som finnas bilagda detta protokoll, hade inför lagrådet föredragits av revisionssekreteraren I. Strahl.

Förslagen föranledde följande yttrande av *lagrådet*.

1. Förslaget till konvention mellan Sverige, Danmark och Norge om erkännande och verkställighet av domar i brottmål.

Mot uppfattningen att, då en framställning om verkställighet gäller en politisk eller därmed jämställd förbrytelse, framställningen — frånsatt fall som avses i artikel 7 — i regel skall avslås synes intet vara att erinra. Emellertid är det knappast lämpligt att konventionen innehåller en sådan anvisning; därstädes torde i detta hänseende ej böra stadgas annat än att, som det hette i första stycket av artikel 4 i de delegerades förslag till svensk text, framställningen må avslås. Den i remissen föreslagna lydelsen torde ock strida mot de danska och norska texterna; jämför lydelsen av andra stycket i samma artikel. Lagrådet tillstyrker, att på denna punkt de delegerades förslag följes; någon motsvarande jämkning i den föreslagna lagens ordalydelse torde detta icke föranleda.

2. Förslaget till överenskommelse mellan Sverige, Danmark och Norge om tillfälligt tillägg till de gällande konventionerna om ömsesidigt utlämnande av förbrytare.

I artikel 13 av konventionen med Danmark om ömsesidigt utlämnande av förbrytare stadgas bland annat, *att* innan formlig utlämningsbegäran framställles, skall i vissa fall kunna begäras provisorisk häktning av en förbrytare, *att* sådan framställning skall innehålla tillkännagivande, att framdeles formlig begäran om vederbörandes utlämning kommer att framställas, *samt att* om häktning i enlighet med vad nu sagts ägt rum men formlig begäran om den häktades utlämnande icke framställts inom tre veckor efter häktningen, den stat där häktningen skett skall vara berättigad att lösgiva den häktade. Vidare föreskrives i artikel 15, att alla i förvar tagna föremål, som den reklamerade personen vid sitt häktande hade i sin besittning, och vilka kunna antagas vara av betydelse såsom bevismedel beträffande den förbrytelse, som lägges honom till last, eller vilkas utbekommande målsäganden kan tänkas påfordra, skola, därest utlämning beviljas, samtidigt med den reklamerade personen överlämnas till det andra rikets myndigheter.

Konventionen mellan Sverige och Norge i samma ämne innehåller väsentligen enahanda stadganden.

Såväl provisorisk häktning som överlämnande av i förvar tagna föremål har således gjorts beroende av att förbrytelsen är av den beskaffenhet att utlämning därför kan ske. När nu enligt det remitterade förslaget överenskommelsen icke skall medföra förpliktelse att utlämna förbrytare i vidare mån än som framgår redan av konventionerna, synes det ligga närmast till hands att ej heller de nyssnämnda handräckningsåtgärderna möjliggöras genom överenskommelsen. Denna konsekvens har också såvitt angår provisorisk häktning dragits i en proposition i ämnet som i år avgivits till norska stortinget (Ot. prp. nr 35). Visserligen synes det ur formell synpunkt icke uteslutet att i förevarande ordning införa häktningsrätt. En dylik kan dock i och för sig icke anses påkallad, och det bör icke ifrågakomma att en person skall kunna häktas endast för att beslag å föremål som han har i sin besittning skall möjliggöras. På grund av det anförda synes överenskommelsen icke böra innefatta rätt till provisorisk häktning. Den föreslagna ordalydelsen medger ock en sådan tolkning. En konsekvens härav lär emellertid bliva, att överenskommelsen ej heller får avseende å överlämnandet av föremål som förbrytaren har i sin besittning. Vill man införa en av utlämning oberoende möjlighet till handräckning i sådant hänseende, torde det bliva erforderligt att meddela uttryckliga bestämmelser härom.

3. Förslaget till lag om erkännande och verkställighet i vissa fall av dom, som i brottmål meddelats i Danmark eller Norge.

När indrivning av böter skall ske genom utmätning av lös egendom i den bötfälldes bo kan det inträffa, att en tredje man påstår sig vara ägare av densamma. Styrkes ej dylik invändning med fullt bevis, får jämlikt 69 § utsök-

ningslagen utmätning av egendomen äga rum trots invändningen. Men om sannolika skäl föreligga för invändningens riktighet, skall tredje mannen hänvisas att efter stämning å såväl borgenären som gäldenären utföra sin talan vid domstol. Sådan stämning skall delgivas inom tre månader från den dag då hänvisningen gavs. Äventyret, om detta ej iakttages, är att tredje mannen förlorar sin talan mot borgenären, d. v. s. att den utmätta egendomen användes för betalning av dennes fordran. Hänfört till konventionens förhållanden innebär stadgandet, att tredje man för att freda egendom här i riket mot utmätning på grund av dansk eller norsk bötesdom måste till svensk domstol instämma danska eller norska staten. Enahanda läge kan uppkomma även i andra fall där verkställighet enligt konventionen äger rum genom utmätning. Med hänsyn till den internationella rättens regler angående immunitetsskydd för utländsk stat synes emellertid tveksamt, om stämning här verkligen står att erhålla (jfr Nytt Juridiskt Arkiv, Avd. I, 1934 s. 206). Måhända har det avsetts, att i artikel 5 av den föreslagna konventionen skall intolkas ett uppgivande av immuniteten sålunda att vederbörande stat får anses hava genom att enligt konventionen påkalla verkställighet inom något av de andra länderna avstått från att göra immunitetskravet gällande i sak som på nämnda sätt drages inför detta lands myndigheter. Såsom frivilligt avstående av immuniteten betraktas ju t. ex. att en utländsk stat själv uppträder såsom kärke; dess talan torde då kunna mötas med motkrav, även i form av genkärsmål. Är meningen den nyss angivna, lär dock vara erforderligt att detta blir uttryckligen fastslaget i samband med konventionens undertecknande. I motsatt fall lär lärerna övervägas en anordning, motsvarande den som innefattas i lagen den 15 juni 1935 angående uttagande i vissa fall av ogulden utländsk utskyld eller allmän avgift. En bestämmelse av där angiven innebörd kunde möjligen upptagas såsom ett andra stycke i 5 § av förevarande förslag och erhålla den lydelse att, om verkställigheten föranleder talan inför domstol här i riket, skall myndighet, som Konungen förordnar, äga mottaga stämning samt i svenska statens namn själv eller genom ombud tala och svara, såsom om fråga vore om en kronans fordran. Huruvida en sådan föreskrift lämpligen bör givas utan där emot svarande komplettering av konventionen kan dock sättas i fråga; för övrigt torde även för de båda andra riken del enahanda spörsmål uppställa sig. Därest till undvikande av tidsutdräkt finnes önskvärt, att den nu berörda frågan tills vidare lämnas oreglerad, torde i allt fall densamma bära med det snaraste upptagas till vidare behandling. Framhållas må, att problemet i själva verket kan tänkas uppkomma redan med avseende å fall som omfattas av 1932 års nordiska verkställighetskonvention. Några bestämmelser i ämnet ha likväl ej upptagits vare sig i sistnämnda konvention eller i den därtill anslutna svenska lagstiftningen; att i dessa fall fråga är om fordran som tillkommer någon av de fördragsslutande staterna själv lär emellertid vara mindre vanligt.

Ur protokollet:

Åke Mossler.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementens ärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 16 januari 1948.

N ä r v a r a n d e:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, GJÖRES, DANIELSON, VOUGT, ZETTERBERG, NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, MOSSBERG, WEIJNE, KOCK.

Efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena och chefen för inrikesdepartementet anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet Zetterberg, frågan om godkännande av ett av delegerade för Sverige, Danmark och Norge avgivet förslag till konvention mellan nämnda länder om erkännande och verkställighet av domar i brottmål samt ett av samma delegerade avgivet förslag till överenskommelse mellan nämnda länder om tillfälligt tillägg till de gällande konventionerna om utlämnande av förbrytare.

Föredraganden anför:

Såsom framgår av statsrådsprotokollet för den 25 april 1947, ha delegerade för Sverige, Danmark och Norge avgivit förslag till konvention mellan nämnda länder om erkännande och verkställighet av domar i brottmål samt till överenskommelse mellan samma länder om tillfälligt tillägg till de gällande konventionerna om utlämnande av förbrytare. Sedan dessa förslag jämte ett av de svenska delegerade upprättat förslag till lag om erkännande och verkställighet i vissa fall av dom, som i brottmål meddelats i Danmark eller Norge, inom justitiedepartementet underkastats viss jämkning, har Eders Kungl. Maj:t i statsråd sagda den 25 april beslutat inhämta lagrådets utlåtande över förslagen. Lagrådet har den 19 maj 1947 avgivit det sålunda infordrade utlåtandet.

Beträffande konventionsförslaget har lagrådet i sitt utlåtande hemställt, att artikel 4 första stycket i den svenska konventionstexten, vilket vid förslagets behandling inom justitiedepartementet till sin avfattning något jämkats, måtte återföras till lydelsen enligt de delegerades förslag. Vad lagrådet sålunda hemställt vill jag icke motsätta mig.

Med avseende närmast å lagförslaget har lagrådet vidare gjort en erinran, som jag anser mig böra beröra i detta sammanhang. Lagrådet har med hänsyn till den internationella rättens regler angående immunitetsskydd för utländsk stat funnit tveksamt, huruvida, när indrivning av böter ådömda i Danmark eller Norge skall ske här i riket genom utmätning av lös egendom i den bötfälldes bo och tredje man, som påstår sig vara ägare till denna, jämlikt 69 § utsökningslagen hänvisats att efter stämning å såväl borgenären

som gäldenären utföra sin talan vid domstol, stämning verkligen kan erhållas å den utländska staten. För att undanröja den olägenhet som denna ovisshet innebär har lagrådet ifrågasatt, huruvida icke i lagförslagets 5 § såsom ett andra stycke borde upptagas en bestämmelse av innehåll att, om verkställigheten föranleder talan inför domstol här i riket, myndighet som Konungen förordnar skall äga mottaga stämning samt i svenska statens namn själv eller genom ombud tala och svara, såsom om fråga vore om en kronans fordran. Som i konventionsförslagets artikel 5 stadgas att verkställighet skall ske i envar stat enligt där gällande lag, torde emellertid ifrågasvarande tillägg, om det befinnes erforderligt, kunna göras i den svenska lagen utan att någon ändring i konventionstexten erfordras.

Konventionsförslaget är enligt min mening ägnat att fylla ett praktiskt behov, och vill jag för min del förorda att Kungl. Maj:t godkänner detsamma. Därest så sker läser förslaget, innan ratifikation ifrågakommer, skola underställas riksdagens prövning. Till frågan om den lagstiftningsåtgärd, som påkallas av eventuell ratifikation, torde jag senare få återkomma.

Vad åter angår förslaget till överenskommelse om tillfälligt tillägg till de gällande konventionerna om utlämnande av förbrytare ha, enligt vad jag under hand inhämtat från Danmark och Norge, erfarenheterna där under den tid som förflutit sedan förslaget upprättades icke ådagalagt något egentligt behov av en sådan överenskommelse. Vid sådant förhållande synes vad som härutinnan föreslagits icke böra föranleda någon åtgärd från svensk sida.

Föredraganden uppläser härefter förslaget till konvention mellan Sverige, Danmark och Norge om erkännande och verkställighet av domar i brottmål, samt hemställer, att detta förslag måtte godkännas av Kungl. Maj:t.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Olle Hellberg.

Utdrag av protokollet över utrikesdepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 16 januari 1948.

N ä r v a r a n d e:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, GJÖRES, DANIELSON, VOUGT, ZETTERBERG, NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, MOSSBERG, WEIJNE, KOCK.

Under erinran att Kungl. Maj:t förut denna dag på föredragning av chefen för justitiedepartementet beslutat godkänna förslag till konvention mellan Sverige, Danmark och Norge om erkännande och verkställighet av domar i brottmål hemställer ministern för utrikes ärendena, efter gemensam beredning med förstnämnde departementschef, att Kungl. Maj:t måtte bemyndiga sändebudet i Köpenhamn ambassadören Gustaf von Dardel att — under förbehåll av ratifikation av Kungl. Maj:t med riksdagens samtycke — underteckna en konvention i överensstämmelse med ifrågavarande förslag, vars lydelse framgår av bilaga till detta protokoll¹, ävensom förordna, att fullmakt för von Dardel skall i vanlig ordning utfärdas.

Till vad ministern under ovanstående punkt hemställt, däruti övriga närvarande statsrådsledamöter förena sig, behagar Hans Maj:t Konungen lämna bifall.

Ur protokollet:
Gunnar Gerring.

¹ Bilagan här utesluten.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementensärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 10 mars 1948.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden WIGFORSS, QUENSEL, GJÖRES, DANIELSON, VOUGT, ZETTERBERG, NILSSON, ERICSSON, MOSSBERG, KOCK.

Efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena och chefen för inrikesdepartementet anför chefen för justitiedepartementet, statsrådet Zetterberg:

Enligt statsrådsprotokollet den 16 januari 1948 har Kungl. Maj:t funnit gott godkänna ett av delegerade för Sverige, Danmark och Norge avgivet förslag till konvention mellan nämnda länder om erkännande och verkställighet av domar i brottmål. Förslaget har godkänts jämväl av de övriga ländernas regeringar och den 8 mars 1948 av regeringarnas befullmäktigade ombud undertecknats att såsom konvention gälla mellan nämnda länder.

Såsom omförmälda statsrådsprotokoll utvisar, skall konventionen, innan ratifikation från Sveriges sida ifrågakommer, underställas riksdagens prövning. I samband därmed torde jämväl böra komma under bedömande spörsmålet om den lagstiftningsåtgärd, som för Sveriges del påkallas av en ratifikation av konventionen. Jag tillåter mig därför nu anmäla lagrådets den 19 maj 1947 avgivna utlåtande i vad rör det till lagrådet den 25 april 1947 remitterade förslaget till lag om erkännande och verkställighet i vissa fall av dom, som i brottmål meddelats i Danmark eller Norge.

Såsom omnämnts i statsrådsprotokollet, har lagrådet ifrågasatt, huruvida icke i 5 § såsom ett andra stycke borde upptagas en bestämmelse av innehåll att, om verkställigheten föranleder talan inför domstol här i riket, myndighet som Konungen förordnar skall äga mottaga stämning samt i svenska statens namn själv eller genom ombud tala och svara, såsom om fråga vore om en kronans fordran. En sådan anordning finner jag ändamålsenlig, om ock måhända icke nödvändig. Som framställning om verkställighet av dansk eller norsk dom skall göras hos justitiekanslern, torde lämpligen i lagen böra stadgas, att justitiekanslern skall äga behörighet i nämnda avseende. En bestämmelse av nu angivna innehåll har fogats till 5 § såsom ett andra stycke.

Föredraganden hemställer därefter, att Kungl. Maj:t måtte genom proposition, *dels* äska riksdagens godkännande av ifrågavarande konvention, *dels*, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga nämnda lagförslag med angivna ändring.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställen förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Erik Rudhe.